

Ang Paglalakbay ng Isang Kwento: Si Guacu, ang Hunk na Lumpo

JOV ALMERO

I. Ang Paglalakbay ng Isang Kwento

Sumakay ako sa tren baon ang isang kwento. Isang kwento na meron nang ending ngunit di pa buo. Isang kwento tungkol sa lumpo. Sa Guadalupe ako sumakay at Cubao ang aking punta kaya't Guacu ang ipinangalan ko sa aking bida. Si Guacong Lumpo ang magiging pamagat ng aking obra.

Next station, Boni Avenue station.

Ang susunod na istasyon, Boni Avenue station.

Malapit sa Guadalupe River (dahil ayaw kong tawagin Pasig River ang ilog na sa Guadalupe ko nakikitang dumadaloy), meron napakalaking billboard si Piolo Pascual. Wala siyang T-shirt at nage-endorse siya ng pantalon. Naisip ko tuloy, kung bumili ba ako ng pantalon na 'yon ay di ko na rin kailangan mag T-shirt? Pero mabilis ang sagot ng kontrabida kong imaginary twin- ikaw ba si Piolo Pascual?

Dahil sa encounter ko sa billboard ni Piolo, bigla akong naawa sa aking bidang si Guacu. Lumpo si Guacu. Pathetic ang lumpo. Kaya tinanong ko ang sarili ko. Ano ang pwede kong gawin para bigyan ng konting pag-asa ang lumpo? Alam ko na! Gagawin ko siyang kasing kisig ni Piolo!

Bagong idea ito. Usually ang mga lumpo sa kwento ay di pwedeng lumpo lang period. Dapat lumpo sila at pangit. Lumpo at may skin disease. Lumpo at bulag. For once, gusto kong bigyang-hustiya ang pagiging lumpo. And so I dedided. Si Guacu ay gagawin kong lumpong gym-buff at gwapo. 'Yong tipo ng lumpo na pwedeng ilove-team kay Cristine Reyes.

Sa puntong ito, sumaya ako para kay Guacu. Gusto ko siyang i-hug. Ngunit sabi ng walang-mukhang-babae sa tren:

Boni Avenue Station. Boni Avenue Station.

Bumukas ang pinto ng tren.

Nagsiunahan ang mga bababa. Nagsiksikan naman ang mga sasakay.

Next station Shaw Boulevard Station.

Ang susunod na estasyon, Shaw Boulevard station.

Sumulong ulit ang tren na ngayon ay lalo pang naging crowded. Sa aking kaliwa ay isang mama na nakasuot ng brown na sunglasses. Sa aking kanan ay isang middle-aged na babae na may karga kargang batang lalaki. Pareho sila bagong salta (sa tren). Hindi man kami magkakakilala, sa loob ng tren talo pa namin ang hintuturo at hinlalaki sa sobrang close.

For all I know kalive-in no'ng middle-aged na babae 'yong lalaking nakabrown- sunglasses. Stepson no'ng nakabrown-sunglasses na lalaki 'yong batang karga-karga ng middle-aged na babae. Tatanda 'yong batang lalaki na may galit sa kanyang stepfather dahil mahilig ito magsuot ng brown na sunglasses at kailanman ay hindi nagtagpo ang kanilang mga mata. At hindi rin imposible na ako ang kontrabidang humhahadlang sa pagkakabuo ng kanilang pamilya dahil sa pagpupumilit kong sumiksik sa gitna ng eksena. Ganyan ang buhay, madrama.

Kaya naisip ko ulit ang aking bidang si Guacu. Ano ba ang karapat-dapat na issue ng mala-hunk na lumpo?

Usually ang mga bida ng kwento ay may isang bagay na hinahanap. Love. Prosperity. Happiness. Ito ang tutulak sa kanya upang labanan at lampasan ang mga pagsubok ng buhay. O sa kamay ng isang “cynical” na writer, ito ang magtutulak sa kanya upang magpakamatay. Nonetheless, anuman ang landas na piliin niyang tahakin, dapat ay mayroon siyang “issue.”

Hindi sapat na lumpo lang si Guacu na ubod nang lakas ang sex appeal. Kailangan niya ng motivating factor na magdadala sa kanya sa ending na aking itinalaga.

At d'on ko napansin ang hawak-hawak ng batang lalaki sa kanyang kaliwang kamay. Isang lotto 6/45 card!

Bingo! Este Jackpot! Alam ko na ang “issue” ni Guacu.

Nanalo ang tinayaan niyang numero sa lotto. Ngunit nawawala ang kanyang lotto ticket. Three hundred million pesos ang jackpot. More than enough para bilhin ang kaluluwa ng matapobreng parents ng kanyang girlfriend at bumili ng two-way ticket papuntang America para hanapin ang kanyang Caucasian na ama.

Love + Prosperity + Happiness in the guise of a lotto ticket. Awesome!

Bigla akong na-excite para sa aking bida. Nakikinita ko na na magigiging pop culture phenomenon siya. Mala-Caulfield. Mala-Elsa. Mala-F4. Mala-Santino.

At habang ako ay nagpapantasya, muling umalingawngaw ang boses ng babaeng-walang-mukha.

Shaw Boulevard Station. Shaw Boulevard Station.

Bumukas uli ang pinto ng tren. Nagsilusob ang mga sasakay. Nagsitalon ang mga bababa. Nang sumara ang pinto ay iba na ang nakapwesto sa aking kanan at kaliwa.

*Next station, Ortigas station.
Ang susunod na estasyon ay Ortigas station.*

Kakalibing lang ng isang well-loved democracy fighter at sa may EDSA Central isang banner ang nakasabit na nagsasabing: We love you, Tita Cory!

Masyadong madrama ang mga nakaraang araw. Kahit ako ay ilang beses naiyak. Tita Cory is the epitome of a great leader and she will always be remembered. Also she died just in time when we Filipinos badly need a wake-up call or punch. Dito ko narealize, timing is key.

Dapat bukod sa madramang buhay ng aking bida, madrama rin ang temporal setting ng kanyang kwento.

Para mas tumatak siya sa isip at puso ng mga makakasaksi sa kanyang pakikipagsapalaran at maging worthy of a big-funeral in case he dies in the end, dapat ay mabuhay siya sa isang “relevant” na panahon.

Kaya’t ako ay nag-isip. Nang nag-isip. Nang nag-isip. Nang nag-isip.

At di ko napansin ang sabi ng babaeng-walang-mukha:

Ortigas Station. Ortigas Station.

Naapakan ako. Natabig. Natulak. At muntik nang madakma. Ngunit dahil sa malalim ang aking iniisip hindi ko ito ininda.

*Next station Santolan station.
Ang susunod na estasyon ay Santolan station.*

Okey sana gawing temporal setting ang colonial era. Magarbo ang mga kasuotan: good for the visuals. Exciting ang mga nangyayari: convenient sa plot. Ngunit sa panahon ng Kastila, Amerikano at maging sa panahon ng mga Hapon, hindi pa uso ang gym-buff at wala pang lotto. Kaya hindi aakma ang character ni Guacu at hindi rin babagay ang kanyang “issue.”

Madali rin sana paglaruan ang backdrop ng Martial Law years ngunit marami nang kwento ang ibinatay dito. Wala ng room for originality.

Why not Edsa People Power 2? Dramatic, yes. Relevant, no. It is so out of the question. I don't want to glorify something so repulsive. I want only the best for my hero: Guacu.

At doon ko nakita ang isang garbage truck na binabaybay ang kahabaan ng EDSA. Right then and there alam ko na kung sa anong panahon mabubuhay si Guacu.

2069: Isang dystopian setting.

Wala ng MMDA. Ubod nang dumi ang buong ka-Maynilaan. Mapanghi. Mabaho. Talamak ang street vendors. May snatcher sa bawat kanto. Hindi na patago ang bentahan ng laman. Usong-uso ang taong grasa. Taboo ang maligo at mag-toothbrush. At ang current President ay isang Going Bulilit alum, which may or may not be Dagul. Ito ang evil forces na magpapahirap sa epic journey ni Guacu. Take note the word *epic*.

Nang napagdesisyonan ko na ang temporal setting ng aking kwento agad kong pinag-isipan ang spatial specifics nito. Saan kaya mangyayari ang mga dapat mangyari?

Sa eskwelahan?

Sa simbahan?

Sa Supreme Court?

Sa labas ng tren nakita ko ang Megamall.

Ang lahat ay magaganap sa loob ng Megamall. Sa ubod nang laking lugar na ito hahanapin ni Guacu ang ubod nang liit niyang lotto ticket.

Cubao station. Cubao station.

Dali-dali akong bumaba ng tren. Dumaan ako ng Farmers at tinahak ang crowded na tulay patungong Gateway.

Sa entrance ng Gateway Mall, nakasalubong ko ang isang lalaki na naka goth outfit. Nakaitim siya from head to foot with matching black eyeliner

and black nailpolish. Mohawk ang kanyang hairdo. May earphones ang magkabilang tenga. At kasing-puti siya ng isang albino na nakalunok ng sampung Glutathione soap. Dito ay naisip ko ang huling component ng aking kwento: sa taong 2069, walumpong porsyento ng populasyon ng Pilipinas ay mga bampira. Ang 19.9 percent ay borderline vampires. Pero hindi sila 'yong tipo ng bampira na natutunaw pag nasisinagan ng araw. Sila 'yong hybrid vampires na nagglo-glow pag nag-sasunbathing at mahilig ma-inlove.

Si Guacu na lang ang natitirang puro. Siya 'yong .1 percent.

“Si Guacung Lumpo” ay isang love action horror story. And take note of the words: *LOVE, ACTION, HORROR*. Nevermind the word story.

Sa loob ng Gateway Mall, pumasok ako sa isang coffe shop. Umorder ako ng chocolate shake sa isang iritadong female cashier na nagpupumilit mag-smile. Umupo ako sa isang sulok. Binuksan ang uhaw na laptop at sinimulan ko ang ... pagpi-Facebook. Ako ang number one web stalker ni Cristine Reyes. Nang nasawa na ako sa pangha-harass kay Cristine Reyes at di pa rin siya pumapayag na makipag-date saken ay nag-log out na ako at sinimulan ko ang ... pagti-Twitter. Isang oras akong nag-Twitter. Isang oras ng walang-pakundangang pagsusulat. Muntik ko nang makalimutan si Guacu. Muntik ko nang makalimutan ang baon kong kwento. Buti na lang sa kabilang side ng salaming pader ay nakita kong naglalakad ang tila isang aparisyon. Walang iba kundi si Piolo Pascual. Si Piolo sa Gateway! Akalain mo 'yon?

Si Piolo lamang ang karapat-dapat na gumanap sa papel ni Guacu. Hindi pwede si John Lloyd o si Coco. At para magampanan ni Piolo ang character ni Guacu- ang hunk na lumpo, kailangan kong isulat ang kanyang kwento. Si Guacu ang bida, hindi ako.

Nag-log out ako sa Twitter at sinimulan ang masinsinang pagtitipa sa maduming keyboard.

II. Si Guacu, ang Hunk na Lumpo

Alas-tres ng hapon.

Dumating sa Megamall si Guacu- ang hunk na lumpo. Bukod sa crutches na iniipit niya sa kanyang kili-kili upang makapaglakad, wala nang masasabing kakaiba sa kanyang panlabas na anyo. Isa siyang normal na binata: may abs at toned biceps, naka-skinny jeans at muscle shirt, may gel sa buhok at amoy mass-produced na pabango. Dagdagan pa ng kanyang facial features na tila cross-bred ni Robert Redford at Nora Aunor- dahil Caucasian

ang kanyang ama at purong Noranian naman ang ina, madaling sabihin na si Guacu ang mga tipong pasikat ni Mr. M. 'Yon nga lang ay dinapian siya ng polio noong siya ay anim na taong gulang pa lamang kung kaya't hindi siya makakapag-attend ng Star Magic Ball any time soon. Ngunit hindi man pinalad na mapabilang si Guacu sa elite Lopez group of young sensualists dahil sa kanyang taglay na abnormalidad, maswerte niya namang natagpuan ang kanyang ka-loveteam sa katauhan ni Santi- anak ng isang nuknukan sa yamang negosyanteng may pabrika ng pancit canton na ine-endorse ni Sarah G na nakapareha ni Lloydie na pinasikat ni Mr. M.

Nagkakilala si Guacu at Santi sa isang AA session sa Makati. Dating lulong sa alak si Guacu dahil sa pagnanais niyang makalimutan ang katotohanang hindi magka-size ang kanyang mga paa at kailanman ay hindi siya makakapag-suot ng Havaianas, o Crocs. Samantalang si Santi ay dating sugapa sa alcohol simply because marami siyang pambili nito. Sa Alcoholics Anonymous unang nagkatitigan sina Guacu at Santi at saksi ang sampung lasing at sampung may hangover na love at first sight ang naganap. Kung usong-uso ang instant noodles, instant coffee, instant prizes at instant Manila lake tuwing may bagyo, walang makakatanggi sa instant connection nina Guacu at Santi. Buti na lang may franchise ng AA sa Makati. Buti na lang ganyan sila sa Makati. Kung hindi sila ganyan sa Makati, tiyak walang Guacu at Santi.

Umusbong ang pagtitinginan nila Guacu at Santi. At syempre ang pagtitinginan ay nauwi sa paghahawakan at ang paghahawakan ay natuloy sa pagkikiskisan, hanggang tuluyan na nga silang nakaalpas sa kanilang pagkalango sa alak at nagpakalunod na lamang sa init ng kanilang pagmamahalan. Napatunayan ng dalawa na walang alak ang makakapantay sa hatid na amats ng pag-ibig.

Ayos na sana ang amats ng pag-ibig, ngunit pagkaraan ng tatlong buwan, nagsimulang magsuka ang taga-Makating si Santi.

Alas-kuwatro ng hapon.

Late si Santi. Dapat ay magkikita sila ni Guacu sa BK isang oras na ang nakaraan. Dapat ngayon ay ubos na 'yong paborito nilang chicken sandwich at onion rings. Dapat ngayon ay nagtatalo na sila kung sino ang kakain sa huling slice ng french fries. Ngunit dahil naiintindihan ni Guacu na hindi dapat hindi magmintis ang dapat, minarapat niyang maglakad-lakad muna habang naghihintay. Naisip niya na siguro ay pinaghahandaan ni Santi ang kanilang pagkikita considering tatlong araw rin silang hindi nagkasama. Marahil ay nagpa-brazilian wax ang dalaga.

Sa kanyang paglalakad-lakad, napadaan sa isang lotto outlet si Guacu. Hindi man siya mahilig sa sugal, napatigil si Guacu nang masulyapan ang jackpot prize: walong daang milyong piso. Marami siyang pwedeng gawin sa limandaang milyon. Pwede siyang bumili ng madaming-madaming designer crutches na tetero sa kanyang get-up. Pwede siyang mag-apply ng US VISA at pumunta sa tate upang hunting-in ang kanyang duwag na ama. O pwede siyang magnegosyo at maging successful entrepreneur nang sa wakas ay matanggap na siya ng matapobreng magulang ni Santi.

Dali-daling kumuha ng lotto 6/45 card si Guacu at binilugan ang kanyang favorite numbers.

18-birthday niya.

20-birthday ni Santi.

25-birthday ng nanay niya.

28-birthday ng bestfriend niya noong grade school.

30-birthday ng seatmate niya noong pre-school

At

31-birthday ng pag-iibigan nila ni Santi

Pumila si Guacu sa linya na tila бага sa dulo ay nagpipirma ng autograph si Cristine Reyes nang nakahubad. Pagkaraan ng 30 minuto ay narating niya rin ang counter at naibigay ang lotto card kasabay ng lukot-lukot na isang daan sa cashier lady na oddly enough ay kamukha ni Cristine Reyes.

Binigyan siya nito ng isang maliit na ticket.

Alas-singko ng hapon.

Wala pa rin si Santi. Inisip ni Guacu na marahil ay na-traffic ang dalaga sa may Buendia. Labasan ngayon ng mga galing sa opisina at malamang ay na-stuck si Santi sa rush hour.

Upang malibang ang sarili habang naghihintay ay pumasok si Guacu sa Bench Fix Salon. Maikli pa ang kanyang buhok. Kakapagupit niya lang noong nakaraang buwan kaya't hindi pa siya pwede uli magpatasa or else magmumukha siyang bagong recruit ng Cafgu. Nag-isip si Guacu kung ano ang magandang gawin sa sarili at pagkalipas ng sampung segundo ng taimtim na pagkukuro-kuro ay napagdesisyonan niyang magpakulay na lamang ng buhok.

“What hue do you want sir?”—yan ang tanong sa kanya ng nagmamagaling na hairstylist at dahil hindi agad siya nakapag-bigay ng sagot ay sinimulan

nitong isa-isahin ang mga available na kulay pang dye. Pagkalipas ng tatlong buntonghininga ay pinili ni Guacu ang macho pink.

Sinimulan ng hairstylist ang kanyang masterpiece habang sinasabayan ang buong album ni Lady Gaga na umaalingawngaw sa kanyang ipod nano:

PAPA PAPA RAZZI PAPA PAPA RAZZI
POPOPOPOPOKER FACE
DIDIDIDIDISCO STICK

Nang natapos ang Lady Gaga playlist ay tapos niya na rin gawin ang buhok ni Guacu.

Tiningnan ni Guacu ang kanyang sarili sa salamin at buong pusong na-touch sa kanyang bagong anyo. Para na siyang si Zsa Zsa Zaturmah na natae sa kalagitnaan ng pagtratransform at na-suspend in between her alter ego na si Rustom Padilla at her ego-altered na si BB. Gandanghari.

Alas-sais ng gabi.

Wala pa ring Santi. Hindi nale-late si Santi sa mga ordinaryong pagkakataon. Hindi siya naniniwala sa Filipino time. Naisip ni Guacu na marahil ay sa gitna ng traffic ay nasiraan ng kotse ang dalaga which explains why hindi pa siya dumarating. Kung bakit ni text o tawag ay wala siyang natatanggap galing sa syota ay ayaw niya nang pagtuunan ng pansin. Besides walang masama sa paghihintay. Kung nakuha niyang hintayin nang dalawampung taon ang tunay na pag-ibig na nanggaling lamang kay Santi, ano ba ang tatlong oras ng pagtitiis at pagkabagot? Upang maibsan nang kahit konti ang kanyang pagka-inip ay bumili na lang siya ng bagong underwear.

Medyo mahirap pumili ng underwear. Maraming varieties: boxers, boxer briefs, briefs, bikini briefs at ang ubod nang wholesome na t-back. Marami ring mapagpipiliang kulay: puti, itim, pula, asul, dilaw, berde at ang saksakan sa pagkaswabeng rainbow colored. At syempre maraming iba't ibang brands: Bench, Penshoppe, Dickies, Carter, Hanes at ang nuknukan sa murang Calvin Klein. Dahil sa medyo adventurous si Guacu, sa huli ay minabuti niyang i-try 'yong rainbow-colored t-back from CK na siyang ipansosorpresa niya kay Santi.

Na-excite ang lumpo at muntik pang madapa sa pagmamadali papuntang fitting room.

Alas-siyete ng gabi.

Suot-suot na ng binata ang bagong biling t-back at medyo nag-aadjust pa siya sa string na tila pinaghihiwalay ang dalawang pisngi ng kanyang puwet. Pero hindi niya pinagsisisihan ang naging desisyon dahil alam niyang magugustuhan ang kanyang bagong birdcage alongside his new hairdo ng pinakamamahal na girlfriend: ang dakilang si Santi na apat na oras nang late.

Ni text message o dropped call, wala.

Pero dahil sadyang malakas ang fighting-pilit ni Guacu inisip niya na habang nasiraan ng kotse sa gitna ng pesteng traffic, malamang ay may bumagsak na asteroid sa may kahabaan ng Buendia kung kaya't wala pa ang dalaga.

Para makapag-relax, nagpamasaha muna si Guacu sa isang bulag. Isang bulag na may malinaw na paningin sa buhay. Sa halagang bente pesos, natanggal na ang lamig sa kanyang likod, nakapagpapsycho-therapy session pa siya.

Sabi sa kanya ng bulag “Hindi mo alam kung anong kapangyarihan meron ka.”

“Ano pong kapangyarihan ang tinutukoy mo?” tanong ni Guacu.

“Bagama't di pantay ang iyong tindig, ikaw ang magbabalik ng paninindigan sa buong sangkatauhan na nabubuhay na lamang sa paninipsip,” sagot ng bulag.

Marami pa sanang follow up questions si Guacu ngunit agad tumayo ang bulag at mabilis na lumakad papalayo.

Para na sanang creepy scene from the TV series *Twilight Zone* ang naganap ngunit biglang nabunggo sa sliding door ang bulag at di napigilan ni Guacu ang matawa. Isang lumpong tinatawanan ang bulag. Naging sitcom ang eksena.

Alas-otso ng gabi.

Gutom na si Guacu. Uhaw. At kulot na ang kilay sa paghihintay sa girlfriend na si Santi. Si Santing ni anino ay di pa rin niya maaninag. Ngunit ayaw niya mag-panic kaya kinumbinse niya na lamang ang sarili na habang nasiraan ng kotse sa kalagitnaan ng traffic sa Buendia na binagsakan ng asteroid, malamang may mga out-vampires na nagsilabasan galing sa butas ng kalye at naghasik ng lagim which explains why hindi pa dumarating si Santi.

Nakaupo si Guacu sa loob ng BK store at naglalaway habang nakatingin sa mga kumakain. Halos pare-pareho ang itsura ng mga customers. Ang

expression sa kanilang mga mukha ay magkakahawig din at mahirap basahin sa blangko nilang mata kung nasasarapan ba sila sa kanilang nalalalahan. Maging ang kanilang order ay di nagkakaiba. Kinilabutan si Guacu at pinagpawisan nang malamig.

Natukso siyang umorder ng paboritong chicken sandwich meal pero gusto niyang hintayin si Santi at nang sabay silang makakain at makapagsubuan ng french fries, onion rings at ice cream. Miss na miss niya nang sinusubuan ang dalaga. At miss na miss niya na rin ang pagdila ni Santi sa ketchup na ibinubuhos niya sa dulo ng kanyang daliri. Ang pagmamahalan ni Guacu at Santi ay kasing-wholesome ng late night programming sa PBO.

Upang ma-distract ang kanyang utak sa kumakalam na sikmura ay inilabas ni Guacu ang kanyang iphone at naghanap ng makabuluhang application. Magic eight ball ang pumukaw sa kanyang interes.

Sinimulan niya ang pagtatanong.

Saksakan ba ako nang gwapo?

Absolutely yes sagot ng eight ball.

Saksakan ba ako nang cool?

Yes with a capital Y.

Mahal na mahal na mahal ba ako ni Santi?

Yes with an exclamation mark!

Talaga bang darating pa siya?

Of course yes.

Mapagkakatiwalaang app ka ba?

Definitely not.

“App ka! App ka!”

Nadismaya si Guacu at muntik nang maihagis ang iphone sa isang obese na batang lalaking engrossed sa kanyang brownies.

Alas-nuwebe ng gabi.

Malapit nang magsara ang mall and still zero Santi.

Sa oras na 'to ay nagsimula nang magpanic si Guacu- ang mala-hunk na lumpo. Tinawagan niya si Santi ngunit out of coverage ang cp nito.

Naghanap siya ng phone-booth at tumawag sa landline ng dalaga ngunit sabi ng masungit na mayordomang may entitlement-issue wala raw sa bahay si Santi.

Nag-alala si Guacu. Nilamon ba ng lupang binagsakan ng asteroid si Santi? Naapakan ng sirang kotseng biglang naging Transformer? Nagpakagat sa bampira at naging out-vampire na rin?

Habang binabagabag ang kanyang utak ay sabay naman sumama ang pakiramdam ng kanyang tiyan. Bigla siyang nahilo at tumakbo nang napakabilis papunta sa CR.

Pagkapasok na pagkapasok niya sa panlalaking toilet ay nagsuka si Guacu. Mapait at maasim ang lumabas galing sa humihilab niyang bituka. Talo niya pa ang lasinggerong nakipagbuno sa pinaghalo-halong Red Horse, Matador, at Cobra.

Pagkaraan ng ilang minuto ay tuluyan na siyang nawalan ng ulirat.

Alas-diyes ng umaga.

Pagkalipas ng tatlong panaginip, tatlong bangungot at anim na subconscious boner, nagising si Guacu na mabaho ang hininga, puno ng muta ang mata at ubod ng lagkit ang loob ng t-back. Sa una ay di niya maalala kung nasaan siya ngunit nang bumalik na ang kanyang huwiso ay agad siyang tumayo at lumabas ng CR.

Nakatulog siya sa loob ng Megamall. In-indian siya ni Santi.

Magkahalong galit at hiya ang naramdaman ni Guacu. Agad siyang naghanap ng exit at sa bawat hakbang ng kanyang di magkasundong paa, nais niyang ipamalo sa kahit na sino ang gamit niyang crutches. Buong-hirap niyang nilabanan ang tawag ng nagpupuyos na damdamin at nanggagalaiting kili-kili.

Sa labas ng mall, ang una niyang nakita ay isang newspaper vendor. Dahil kahit papaano ay umaasa pa ring tama ang mga hinala niya noong nakaraang gabi tungkol sa asteroid fall and vampire attack sa may Buendia, bumili siya ng *Remate*. Sa unang pahina ng tabloid agad bumungad sa inaantok pang mata ni Guacu ang winning lotto 6/45 combination: 18, 20, 25, 28, 30, 31. Nagka-conscious-boner si Guacu sa sobrang excitement at dali-dali niyang hinanap sa balsa ang kanyang sweet ticket to revenge. Ngunit wala ito sa kahit saang compartment ng kanyang pantalon.

Alas-onse ng umaga.

Bumalik si Guacu sa Bench Fix salon upang hanapin ang nawawalang ticket. Walang pinagbago ang mga eksena sa lugar. May nagpapagupit. May nagpapa-rebond. May nagpapa-straight. At meron isang binatilyong lalaki na nagpapa-dye sa parehong stylist na gumawa sa kanyang buhok.

Ang naiba lang sa eksena ay ang kulay na napili ng binatilyo at ang singer na sinasabayan ng hairstylist-Rihanna. Those things notwithstanding, halos kamukha lang noong nakaraan itong ngayon.

Sinimulan ni Guacu ang paghahanap sa kanyang lotto ticket. Sa ilalim ng mga upuan. Sa ibabaw ng mga estante. Sa kumpol-kumpol na buhok sa sahig. Maging sa bulsa ng hairstylist na diva. Pinagtinginan siya ng mga tao na tila siya na ang nakasalo sa lahat ng kamalasan ng mundo. Ngunit di niya ito ininda dahil alam niyang pag mahanap niya ang kanyang ticket, kaya niyang pagsasampalin ng limpak-limpak na salapi ang kanilang mapaghusgang mga mata. Nasuyod niya na ang kasulok-sulokan ng shop, wala pa rin siyang ticket na nasipat. Marahil ay sa underwear section ng male garments area ng department store niya ito aksidenting nahulog.

Alas-dose ng tanghali.

Sa underwear section ng male garments area ng department store, kinapa ni Guacu lahat nang maari niyang makapa. Lumuhod siya, lumiyad at pinahaba ang leeg upang masulyapan lahat ng natatagong sulok na pwedeng napuntahan ng kanyang ticket. Muntik na siyang mapagkamalang shop-lifter. Buti na lang lumpo siya. Bukod sa discount sa pampublikong sasakyan at mga restaurant, isa sa pinakapaboritong perks ni Guacu sa pagiging physically-challenged ay ang walang humpay na simpatya galing sa mga tao. Pag humingi siya ng tubig sa waiter, malamang hindi lang tubig ang dadalhin nito, may bitbit rin itong tissue paper at toothpick. Pag sumakay siya sa jeep kulang na lang ay magkandungang lahat ng pasahero para mabigyan siya ng sapat na espasyong mahihigaan. Posible nga na pag manghold-up siya ay magvovolunteer na magpa-rape ang kanyang biktima dahil sa awa.

Sabi ng iba sympathy is overrated. Pero para kay Guacu, you can use sympathy to your advantage. 'Yon nga lang walang, simpatya ang kapirasong papel.

Ala-una ng hapon.

Binalikan ni Guacu ang grupo ng mga bulag na manghihilot. Isa-isa niya silang nilapitan.

“May nakita po ba kayong kapirasong papel na nahulog dito kahapon?” tanong ni Guacu.

Nang wala kahit isang sumagot ay naisip ni Guacu na ire-phrase ang kanyang inquiry.

“May napansin po ba kayong kapirasong papel na nahulog dito kahapon?”

Dedma pa rin ang mga bulag na masahista. Isa-isa niyang pinagmasdan ang mukha ng mga ito. Napansin ni Guacu na wala’y yong pilosopong nagmasahe sa kanya. Sa puntong ito ay nakaramdam ng malakas na kutob ang lumpo. Ang bulag ang tanging susi upang makita niya ang kanyang hinahanap. Bumulong nang pagsang-ayon ang kanyang tiyan.

Alas-dos ng hapon.

“Good afternoon can I take your order sir?”—tanong sa kanya ng cashier lady sa Burger King na again, oddly enough, ay kamukha ni Cristine Reyes.

Sinabi ni Guacu ang kanyang order: upgraded chicken sandwich meal, large serving ng onion rings, chocolate sundae at brownies.

“Anything you would like to add sir?” follow-up question ng cashier lady na oddly enough, ayon sa kanyang name-plate ay Cristine rin ang pangalan.

“That’s all thank you.”—sagot ni Guacu sabay hingi sa kanyang nararapat na discount.

Pagkaupo ni Guacu ay nilamutak niya ang kanyang order na tila ito na ang kanyang huling BK serving. Kumain siya na parang presong nalalapit nang ibitay. Halos hindi niya na nginunguya ang nasa bibig dahil sa sobrang pagkasabik. Pagkatapos niya lunukin ang huling kutsara ng chocolate sundae, nagsimulang magwelga ang kanyang tiyan.

Alas-tres ng hapon.

Tumatakbong pumasok si Guacu sa CR kung saan siya nakatulog ng nakaraang gabi. Dumiretso siya sa unang cubicle na bakante, ni-lock ang pinto, mabilisang ibinaba ang pantalon at t-back at pinakawalan ang mabaho at wasak na galit ng kalikasan. Pinagpawisan siya sa mukha, sa leeg, sa braso, habang tuloy-tuloy na dumaloy ang kanyang sama ng loob.

Sa kanyang pagtatae ay naalala niya si Santi. Ang unang babae na minahal niya nang tapat at buong puso. Sa bawat ubo ng kanyang puwet, muli niyang narinig ang magandang boses ng dalagang bumubulong sa kanyang tenga. Hindi pa huli ang lahat. Pwede niya pang ipaglaban ang kanyang pag-ibig. At ang unang hakbang na kanyang gagawin ay hanapin ang lotto ticket na siyang magsilsilbi niyang armas.

Dali-dali niyang inabot ang tissue dispenser- walang tissue paper.

Binuksan niya ang katabing gripo- walang tubig.

“Shit!”

Sa sobrang dismay ay napayuko siya at sinalo ng kanyang nanginginig na kamay ang pinagpapawisang baba. Sa kanyang pagkakayuko ay may nakita siyang papel sa sahig. Kinuha niya ito. Ipapangpunas niya na sana ito sa kanyang puwet nang nakita niya ang nakasulat: 18, 20, 25, 28, 30, 31.

“Jackpot!”

Hinubad niya ang kanyang t-back at siyang ipinanlinis sa puwet. There’s always a rainbow-colored t-back after the rain.

Papalabas na sana siya ng CR nang may tumawag sa kanyang pangalan.

“Guacu.”

Lumingon siya ngunit walang tao.

“Guacu.”

Nanggagaling ang boses sa cubicle na katabi ng kanyang pinagdepositohan. Lumapit siya dito at binuksan ang pinto. Nakaupo sa toilet bowl na tila isang haring nakaupo sa kanyang trono ang pilosopong masahistang bulag.

“Guacu ikaw ang tagapagligtas.”

“Tagapagligtas ng ano?”

“Ng sangkatauhan.”

“Saan at kanino dapat iligtas ang sangkatauhan?”

“Sa mga alagad ng kadiliman.”

“Bakit?”

“Wala ng oras para sa maraming tanong. Malapit na mag-premiere night ang *New Moon* na ang prequel ay kumita ng daan-daang milyon, at sa gabing ’yon ay huli na ang lahat. Tuluyan nang magiging bampira ang mga tao.”

“At paano ko mapipigilan ang delubyong yan? Isa lamang akong lumpo na kulay pink ang buhok?”

“Isa ka ngang lumpo. Isang lumpong may walong daang milyon. Walong daang milyon na dapat mong isakripisyo para sa ikabubuti ng nakararami kasama na ng iyong pinakamamahal na si Santi.” Pagkadinig niya sa pangalan ni Santi ay di na nagdalawang-isip si Guacu. Kailangan niya magsakripisyo para sa sanlibutan at para sa kanyang dakilang pag-ibig.

Tumayo ang bulag at itinuro ang toilet bowl. Naintindihan ni Guacu ang kanyang pahiwatig kung kaya’t lumapit siya dito. Kinuha niya sa bulsa ang

lotto ticket. Isinara niya ang kamaong may hawak sa walong daang milyon at inilapit niya ito sa kanyang dibdib. Huminga siya nang malalim at idineposito ang limpak-limpak na kayamanan sa poso negro.

“Magaling! Magaling!” Sabi ng bulag. “Ngunit di pa dyan nagtatapos ang aking mga rebelasyon.”

Pokerfaced si Guacu.

“Buntis si Santi at ikaw ang ama.”

Pokerfaced pa rin si Guacu.

“Kung ikaw ang tagapagligtas na sumagip sa sangkatuhan, ang iyong anak naman ang sugo na siyang magdadala ng liwanag sa sanlibutan.”

Pokerfaced pa rin ang lumpo.

“Ngunit isa lang sa inyo ang maaaring mabuhay. At dahil tapos na ang iyong *papel* bilang takapagpunla ng tagapagligtas, ngayon ay kailangan mong isakripisyo ang iyong sarili upang maisilang ang sugo na tatawaging Guacu San!”

“Dafuq???” Sagot ng hunk na lumpo.